

Introitus: *Milování, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná.*

Sestry a bratři: *Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen*

(1. list Janův 4, 7 a 2. list Korintským 13, 13)

„Hospodin zachránil Chizkijáše a obyvatele Jeruzaléma z rukou Sancheriba, krále asyrského, i z rukou ostatních nepřátel a zabezpečil je ze všech stran.

Mnozí přinášeli do Jeruzaléma dary Hospodinu i vzácné dary Chizkijášovi, králi judskému. Od té chvíle byl v očích všech pronárodů vyvýšený.

V oněch dnech Chizkijáš smrtelně onemocněl. Modlil se k Hospodinu a ten k němu promluvil a dal mu zázračné znamení. Ale Chizkijáš za prokázané dobrodiní nebyl vděčný, jeho srdce se stalo domýšlivým. Proto jej i Judu a Jeruzalém postihlo Hospodinovo rozlíčení. Pak se Chizkijáš za pýchu svého srdce pokořil, on i obyvatelé Jeruzaléma, a Hospodinův hněv na ně za dnů Chizkijášových nedolehl.“

2. Paralipomenon 32, 22-26

„Proto ať nás všichni pokládají za služebníky Kristovy a správce Božích tajemství. Od správců se nežadá nic jiného, než aby byl každý shledán věrným. Mně tedy pramálo záleží na tom, soudíte-li mě vy nebo jakýkoliv lidský soud. Vždyť ani já nejsem soudcem sám nad sebou; ničeho si nejsem sice vědom, tím však ještě nejsem ospravedlněn, neboť mým soudcem je Pán.

Nevyslovujte proto soudy předčasně, dokud Pán nepřijde. On vynese na světlo to, co je skryto ve tmě, a zjeví záměry srdcí; tehdy se člověku dostane chvály od Boha. Toto jsem, bratří, kvůli vám vztáhl na sebe a na Apolla, abyste se na nás naučili, co znamená ‚ne nad to, co je psáno‘, a nikdo se nepyšnil jedním z nás proti druhému. Kdo ti dal vyniknout? Máš něco, co bys nebyl dostal? A když jsi to dostal, proč se chlubiš, jako bys to nebyl dostal?“

1. list Korintským 4, 1-7

„Když přicházel k jedné vesnici, šlo mu vstříc deset malomocných; zůstali stát opodál a hlasitě volali: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“

Když je uviděl, řekl jim: „Jděte a ukažte se kněžím!“ A když tam šli, byli očištěni. Jeden z nich, jakmile zpozoroval, že je uzdraven, hned se vrátil a velkým hlasem velebil Boha; padl tváří k Ježíšovým nohám a děkoval mu. A to byl Samařan. Nato Ježíš řekl: „Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, kdo by se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?“ Řekl mu: „Vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila.“

Lukášovo evangelium 17, 12-19

Vděčnost

Uzavíráme dva měsíce odpočívání, cest a prázdnin. Půjdem do školy a čekají nás nové věci.

Namísto strachu a obav z nových věcí potřebujeme vděčnost za ty, co nastaly. Projdem se po třech textech Písma svatého, které popisují naprosto rozdílné příběhy. Půjde v nich vždy o vděčnost.

Vděčnost je záležitost srdce, která se musí projevit činem

Navštívíme Krále Chizkijáše přibližně sedm set let před Kristem, který zavedl svoje miniaturní království do velkých problémů, protože se vzepřel asyrskému velkokráli Sancheribovi a on mu přišel v roce 701 před Kristem a pak asi ještě jednou spočítat žebra.¹ Pán Bůh se však Chizkijáše

¹ Není jasné, zda nepřišel Sancherib dvakrát, poprvé pro daň – opravdu krutou daň – a podruhé pro zničení Jeruzaléma. Pak by to bylo poprvé roku 701 před Kristem a podruhé někdy mezi léty 688-681, přičemž druhé obléhání by bylo místem zázračné záchrany před Asyřany. Kdyby Sancheribův vpád měl být také v roce 701 před Kristem, pak by kúšský král byl ještě princem, což už v tom druhém případě nebyl, to už kraloval. (2. Královská 19, 9 a Izajáš 37, 9)

zastal. Stejně tak, když na Chizkijáše padla těžká nemoc. Co následovalo? Malý král zvlečil svou úlohu. A cítil se rozhodujícím článkem v dějinách. Především tak jednal a snad i tak o sobě mluvil a neopatrně zacházel s tajnými daty a vyrazil je Babylóňanům. Biblický text to popsal takto: *Ale Chizkijáš za prokázané dobrodiní nebyl vděčný, jeho srdce se stalo domýšlivým.* (2. Paralipomenon 32, 25) Nerozpoznal správně hodnoty. Po Božím pokárání to také moc dobře nevyřešil. Neklekl a nevolal o milost. Ale vyjádřil potěšení nad tím, že úpadek království nezačne za jeho vlády (2. Královská 20, 19).

Kraloval 29 let. A co odkázal synovi? Po malém králi přišel velký Menaše. Vyléčil si otcův komplex. Chizkijášův syn Menaše kraloval 55 let. Menaše byl bezesporu velkým králem, království ekonomicky prosperovalo, získalo vliv, bohatství, kvetl obchod, ale naprosto upadlo duchovně. Bezvýznamná bohatá břecha! Po celou dobu jeho vlády byl mír. Takový socialistický, vykoupený přítomností spřátelených vojsk.

Co měl Chizkijáš dělat jiného? Tetelivě opakovat „Děkuji...“ ? Ne, stačilo by aby o sobě přemýšlel střízlivě a nevyzvonil všechno, co jen věděl. Když přišla delegace z Babylóna, měl se mít na pozoru, protože to nebyli jen nepřátelé Asýrie, ale také budoucí nepřátelé Jeruzaléma. Měl se odpovědně postavit k času a pracovat pro druhé tak, jako před tím. Nevděčník myslí na sebe. Po uzdravení si ještě patnáct let užíval. Ztratil však důstojnost a váhu, protože ztratil ponětí o Pánu Bohu a jeho darech.

Ve vděčnosti je politická a ekonomická zralost. Vděčný člověk je činný, uskutečňuje co jen může protože vděčně přijímá nastavený čas. Vděčný člověk neblouzní o své úspěšnosti, neplácá o své moci. Vděčný člověk plánuje, propočítává, pracuje a dobývá. Chizkijáš se stal středem vesmíru, pro něj Slunce popocházelo zpět². A to byla chyba. Možná byl velice zbožný, ale přestal být služebníkem Božím.

Vděčnost je krok k pravdě

Jsme prozřeli v prvním století po Kristu. V Korintě, pupku světa, bylo mnoho lidí ze všech koutů. Byli to otroci, žili v příšerných morálních poměrech. Na ničem nezáleželo tolik, jako na výdělku a požitcích. Bez vazeb na minulost a současnost a bez lásky, která by je držela při životě pro budoucnost. A tu najednou uslyšeli evangelium, které jim přinesl Pavel, pisatel dopisu. Žíznivě přijali dobrou zprávu a horlivě spolupracovali s pozdějším korintským pastýřem Apollem. Nicméně, vtáhli do církve svoji podivnou politiku. Tak, jako dovedli soutěžit s dělníky vedlejšího přístavního doku, tak soutěžili s těmi, kteří se hlásili k Pavlovi. Tak si přivlastnili jméno a vliv apoštolů. Evangelium bylo jejich, apoštolé byli jejich, cokoliv byli schopni řídit, posoudit a zvládnout. Posuzovali, kdo z těch dvou byl lepší a za kým by bylo dobře jít. Namísto toho měli brát všechno jako nesmírný dar. Evangelium k nim prostě přišlo, jedno už jestli přes Petra, Apolla či Pavla. Pokud tohle v Korintě považují za život víry, tak potěš Pán Bůh! Pavel tomu musí nasadit udidla. Nemínil se totiž nechat posuzovat jako kuň na trhu. Ať si hodnotí Pavlovy kvality, jemu záleží na tom, jak jej bude hodnotit Bůh.

Korint'ané svoje rozvášněné ambice mají uzavřít do mezí vděčnosti. Pavel píše: *Kdo ti dal vyniknout (dal ti možnost se lišit – Pavlův – Apollův)? Máš něco, co bys nebyl dostal? A když jsi to dostal, proč se chlubíš, jako bys to nebyl dostal?*“ (1. Korintským 4, 7)

Sklapni a podívej se na sebe pravdivě a odpovědně. Tohle jsi Ty. Jsi obdarovaný od A do Z a jen díky tomu můžeš žít a pracovat s nějakým smyslem. Tak, prosím, nevtiskávej dnům svůj (ne)mysl. Neumíš to, měl by ses naučit děkovat!

Vděčnost je prvním krokem k novým věcem

Na Pána Ježíše povykovala desítka mužů, kteří stáli naproti přes stráž. Byli malomocní. Zcela podle předpisů s odstupem měli volat: „Nečistý! Nečistý!“ protože žili v hrobech, mimo civilizaci. Tvrdý způsob, který však je třeba pochopit. Malomocenství se přenášelo stejně lehko jako rýma.

Jenže ta parta na kopci volala něco jiného: „*Ježíši, Mistře (veliteli), smiluj se nad námi!*“ Když je uviděl a vyslechl, poslal je rovnou na tehdejší hygienickou stanici – ke kněžím – aby si nechali udělat testy. Poslechli jej, taky kdo jiný by jim už mohl pomoci než On. A po cestě byli uzdraveni. Jen jeden z nich, národností Samařan – vydělující se a vydělený z Izraele – cizinec – najednou zůstane stát: „Ježíši, asi bych Mu měl poděkovat!“ A vrátí se, velice hlasitě a se vši okázalostí vzdává slávu Bohu a děkuje Mistrovi.

S podivením pak Pán Ježíš svěřuje záchranu tomu jednomu jedinému z deseti. Zdraví zůstali všichni, ale zachráněn byl jen jeden. Protože jen jeden uvěřil a uctíval Ježíše jako Pána. Vděčnost byla pro tohoto muže prvním krokem k záchraně a spasení. Ještě důležitější než oficiální zdraví, bylo slušné poděkování a výraz poslušné oddanosti. Pak stihl i ty odběry na hygieně...

Prvním krokem k novým věcem není pozemský úspěch, zdraví a nové možnosti. Prvním krokem k novým věcem je vděčnost.

Nechtějte věci měnit silou. Nic se také nezmění samo. Vykročte tedy do nového školního roku s hlaholem vděčnosti a zaručeně zvládnete mnoho nových věcí, které na vás čekají. Ani jeden text přímo nemluví o věčném životě, o největším důvodu ke vděčnosti. O oběti Ježíše Krista za nás za všechny. Ale všechny ty příběhy nás k němu vedou.

„A ve vašem srdci ať vládne pokoj Kristův, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo. A buďte vděční. Necht' ve vás přebývá slovo Kristovo v celém svém bohatství.“

(list Koloským 3, 15-16)